Д-р Врабчев, въпросът ми е следния: Защо според вас съпругът ми винаги, когато се любим, намира начин да извади някоя секс-играчка в леглото? Не че не ми е приятно, но напоследък все по-често си задавам въпроса – аз не съм ли му достатъчна? Все пак сме по на 25-30 години, а връзката ни е едва от 7 месеца. Имам чувството, че вечер си лягам със секс-шоп.
Катерина

Здравейте Катя,

Написа ли сте го кратко писмото си, ама много е съдържателно. За това взех, че го прочетох няколко пъти. Дори и на глас. За да не пропусна нещо важно в него.

И докато го препрочитах взех, че се сетих за нещо. Да точно така, за нещо свързано с театъра. Но ще се помъча да се изразя малко по-образно в отговора си до Вас.

И така, започваме. Представете си театралната зала. Публиката е затаила дъх, лампите гаснат, завесата се вдига. На сцената декори, декори за бъдещото театрално действие. Няма все още никакви актьори там. И ето, че изведнъж излизат главните герои. Мирис на парфюми и театрален грим. Актьорите се споглеждат и започват с репликите си, театралното действие тръгва. И ние зрителите се потапяме в него, забравяме за

всичко, за самите нас, за проблемите си, за това кой сезон е извън театъра, затова какво ни престои утре. Сега сме тук, но и ние сме там, на сцената. Съпреживяваме с героите. Страдаме или се радваме. Обичаме или мразим. Любим се или убиваме. Там сме на сцената заедно с артистите. А те казват,че всъщност ние публиката сме четвъртата стена на сцената. Може би, но ние не съзнаваме това. И благодарение на различното в нашите преживявания, сякаш след спектакъла сме по одухотворени и нашите аплаузи не стихват за да наградим с тях добрите актьори, които съумяха да ни грабнат с изкуството си.
Добре, но пак сме в театралната зала и пак завесата се вдига за същия спектакъл. Но сега вече поставен от друг режисьор. И на сцената няма декори. Има само спуснати завеси. И пак има актьори. И те пак играят. Но този път вече гледаме само тях. И защо ли този път ни правят по-силно впечатление? Защо ? Ами концепцията на другия режисьор за така наречения мизансцен е друга. Декорите изобщо липсват. Самите актьори ни създават магията за времето, в което се развива действието. И те разчитат само на актьорското си майсторство за това. Няма мизансцен. Сиреч декори. Но пак пътуваме с тях във времето и в проблемите. Пак скърбим или се радваме. Пак обичаме или мразим. И накрая пак –аплаузи и бис. Защото пак сме останали дълбоко впечатлени. Каква е разликата? Магията на представлението. В единия случай декорите помагат на зрителя да се потопи в театралното действие. В другия самата игра на актьорите свършва всичко. Особено ако умеят да се изразяват образно. Особено.....

Същото е и в любенето. То си е направо едно театрално представление, в което ние сме си режисьорите, актьорите и разбира се, че и зрителите.

Няма начин да не се съгласите с мен за това колко е важен мизансцена тогава. По-точно обстановката. Ама ако си я направим романтична, а то зависи само от нас, спектакълът няма грешка. Да затворим очи и да си помечтаем. Тиха нежна музика, свещи. Още студено шампанско. И още по-още – едни малко изстудени и малко захаросани ягоди, залети със сметана, към това шампанско. А ние току-що излизаме от ваната или душа, приятно затоплени от атмосферата там. От това по-хубаво – здраве му кажи! А още по-после.... Стоп, не ми се мечтае повече, защото няма да завърша отговора си до Вас.

Та горе-долу така стоят нещата и при Вас и съпруга Ви в любовното Ви ложе. И там има спектакъл. Но веднага бързам да отбележа, че в любенето с Вас Вие сте му достатъчна. Даже бих казал – и предостатъчна. Но без да го познавам лично считам, че той си е малко художествен тип. Има вкус към фантазиране и стремеж винаги да има нещо ново и непознато, което да освежи секса при вас. И откъде да го намери? Ами то не са реклами по телевизионните предавания, особено след 22 часа вечер. И рекламите са за всичко, което може да се намери в секс–шоповете у нас. И човекът си ги купува най-редовно и си ги носи в къщи. Сиреч счита, че така любенето с него няма да Ви

омръзне никога. Защо така? Ами постарайте се поне веднъж да чуете съдържанието на само една такава реклама. И ще Ви настръхнат косите. Обещават се чудеса. А дали се случват – това е друг въпрос. И още – казват, че от много глава не боли. Да, ама при вас боли. И то много. Боли защото – има много мизансцен и твърде предостатъчно атрибути. В резултат Вие, като актриса в леглото сте малко обезличена. И това го чувствате съвсем интуитивно. И естествено, че така не Ви е много приятно.

А какво нататък ? Нататък, съвсем друга режисура и постановка на спектакъла. Но преди това малко творчески разговор помежду Ви. Сиреч постановката ще се играе от тук нататък без атрибути и декори. А ще се разчита на майсторството в играта на актьорите. Тоест на Вас двамата. Ама това го казвам съвсем сериозно. Защото именно на това взаимно отдаване на любовната игра ще замени съвсем успешно секс-атрибутите. А каква да бъде тази любовна игра? Всеки път различна. И с какво съдържание? Вие ще се го измисляте. Както малките деца си измислят на какви игри да играят, така и Вие. Но важното е всеки път, както казват в театралните среди, да влизате в образ. И то твърде емоционално ангажирани тогава. За да може винаги накрая да се каже: Бис! От това по-хубаво няма.

Е понякога, за разнообразие може за един или два пъти секс-играчките пак да се върнат. Но това е за малко. И после пак да се разчита на актьорското ви майсторство. И на двамата.

Но искам да добавя още нещо. По принцип –съпругът ви е прав. Защото не иска скуката и навикът да се настанят в леглото ви . И най-страшното тогава – да си станете безразлични един към друг. Точно затова Ви моля – да го разберете и да му помагате с нови идеи в сценариите за любовното ви ложе. Защото за какво е режисьорът в една театрална постановка. Ами най-вече за нови идеи за това като как да се изиграе пиесата. Та да бъде разбрана и най-вече харесана от зрителите. Но преди това и от самите изпълнители на ролите в тази пиеса. И ако се постараят тези актьори накрая, както вече казах ще има винаги аплаузи с Браво и Бис. И съвсем не е необходимо да са ходи надалеч в търсенето на такива нови идеи. Огледайте се около Вас и ще ги намерите. Ето една. Спомняте ли си приказката за Червената шапчица и лошия Вълк? Разбира се, че съвсем няма нужда от бабата на Червената шапчица. Интересното тук е след като изиграете приказката в класическия вариант,то после може да опитате друг неин вариант. И той ще бъде, според мен доста интересен. В него обаче Вие ще сте Вълкът, а той Червената шапчица. Сещам се и за други идеи, но искам вие двамата да си ги намирате и режисирате. А след това да си ги изиграете. За входни билети хич и не мислете. Тези постановки са само за двама. Повтарям, само за двама.

А сега, много съм щастлив, защото мога да Ви запозная с един мой приятел. Но той е малко по-особен. Според мен Господ му е дал един талант. И този му талант може да се назове така. Поет, поет на любовта. Да, това е моят приятел поета Чони Чонев. Вижте неговото "ЕЛА СЕГА...".

Преди да завали, дордето още

Асфалта пари от греховни мисли,

Преди дъждът да дойде като гост и

Душите ни отново да пречисти....

Преди да падне сняг и се загубим,

Преди да сме останали без чувства ,

Дордето още можем да се влюбим -

Ела, защото СЛЕД ще бъде късно!

Защото ще замръзнат неразбрани

Следите от неказаните думи....

Ще се подхлъзнем, ще разперим длани.

Но вече лед ще има помежду ни.

Преди да завали, дордето още

Асфалтът пари от греховни мисли

Преди пороят да събори моста,

Чадърът си небето да разнищи....

Преди да падне сняг и помъдреем ,

Преди да свърши циганското лято,

Преди да ни затрупа ветровеят-

Ела СЕГА, почукай на вратата!

Преди да завали, защото после

Денят ще стане къс, нощта – дълбока.

Преди дъждът да дойде като гост и

Удави в мрака вярната посока .....

Преди да падне сняг и помъдреем,

Преди да сме останали без чувства.

Ела при мен и нека да се слеем,

Защото ще е късно СЛЕД .... И пусто!

Та пак Чони няма грешка! Защото се любим истински СЕГА преди СЛЕД, нали?